

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Det var jo et overordentlig hurtigt Avancement, Socialministeren foretog i de Bemærkninger, han gjorde til mig, næsten for hurtigt, tror jeg. Det er jo bedre, naar en Ting udvikler sig en Smule langsommere og sikrere.

Jeg har kun taget Ordet for at sige til Socialministeren, at naar man tænker paa Stillingen, som den politisk er her i Landet, og ser paa Aldersrenten og Ønsker, der kan være fremme om Forøgelse, synes jeg, Socialministeren har været ganske ferm til at sætte ind paa Omraader, hvor ingen socialdemokratisk Politiker kunde have gjort det bedre end den sagkyndige.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Antydninger af, hvad Socialministeren vilde med Hensyn til de Personer, som ikke kom ind i Sygekasserne, fordi de altsaa ikke havde villet det, har Socialministeren jo Ret i, at man selvfølgelig kunde vide, hvilke Tanker han nærede. Men Socialministeren kan ikke bestride, at klar Besked om, hvordan disse Personer skal behandles i Forhold til de nuværende Sygekassemedlemmer, har vi ikke faaet. Derfor konstaterer jeg da ogsaa med Tilfredshed, at Socialministeren i Virkeligheden indrømmede, at det var naturligt og rimeligt at faa Helheden til Behandling, saaledes at man kunde se, hvordan hele den sociale Bygning skulde blive.

Pinholt: Jeg skal ikke forlænge denne Debat meget, men inden Forslaget gaar til Udvalg, vil jeg gerne gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Vi har jo mødt den Betragtning, at i den nuværende Socialminister havde vi den ypperste Sagkundskab, og man tør maaske sige, at de samvirkende socialdemokratiske Blade her i Byen, „Berlingske Tidende“ og „Social-Demokraten“, har paa en Maade, som man har maattet være helt flov over her i Tinget, oprullet for os, hvilken umaadelig Sagkundskab vi her mødte, og at vi i Virkeligheden her var ganske uden Forudsætninger for at tage det op i saa Henseende.

Det er jo muligt. Jeg indrømmer, at den højtærede Minister er sagkyndig. Han er gammel kommunal Tjenestemand i Forsørgelsesvæsenet og har paa den Maade været i Stand til at sætte sig meget stærkt ind i alle de Forhold, som hører herhen. Men jeg vil alligevel hævde, at de, der har siddet eller sidder i de valgte kommunale

Forsamlinger, har en vis Ret ogsaa til at anses for sagkyndige, og Sagen set fra den anden Side af Bordet har ogsaa noget at sige, og derfor siger jeg, det havde været klogt, om man havde ladet denne megen Tale om den ypperste Sagkundskab falde og havde stillet os nogenlunde paa lige Fod, saa tror jeg, det kunde have bidraget til, at man maaske hurtigere vilde være kommet til et frugtbart Resultat.

Nu er det sagt, at denne Lov skal være en Forenkling af vort Forsørgelsesvæsen. Det er jo ogsaa muligt, den kan blive det, helt sikker paa det er jeg ikke. Inden vi faar Resten af Komplekset, som den højtærede Minister vil have gennemført, kan vi i alt Fald ikke have nogen sikker Mening om det. Jeg er sammen med andre nuværende og tidligere Kommunalnænder ikke helt sikker paa, at det bliver saa forfærdelig meget lettere navnlig for Sogneraadene at administrere efter den her foreslaaede Lov end efter de tidligere.

Dette, at man opgiver Forsørgelseskommunen, vil naturligvis være en vis Lettelse, men der kommer andre Ting i Stedet for, som vil give Arbejde. Jeg maa for Resten sige som gammel Sogneraadformand, at det var saamænd ikke det ulykkeligste, naar der kom en saadan Forsørgelsessag ind, saa lod man den ligge og saa paa, hvordan det forholdt sig, og der var altid noget vist tilfredsstillende i at kunne finde den rigtige Løsning paa Sagen. Selv om man altsaa bliver fri for den Side, og det er det væsentlige, er jeg derfor ikke sikker paa, at det bliver saa overmaade meget mere forenklet eller saa meget lettere at have med at gøre.

Men det, jeg gerne vil sige til det kommende Udvalg, er, at det, forinden man gaar ind paa de Ideer, som her er fremme, og forinden man i det hele taget giver sig over til dette Lovforslag, vil være nødvendigt i Udvalget at fremskaffe et meget stort Materiale til Bedømmelse af, hvordan alting vil forskyde sig. Det findes ikke her, for de generelle Tal, de store Tabeller, kan ikke løse Spørgsmaalet, det er en Erfaring, jeg har gjort adskillige Gange, men man kan selvfølgelig forlange et detailleret Materiale, som man nøje kontrollerer, og som den højtærede Minister jo let kan stille til Raadighed, og hvorved han kan være en meget god Hjælp og Vejledning. Derved kan man faa en vis Sikkerhed for, hvor vi glider hen.

Nu er det jo Meningen, at vi skal opgive det, man kalder Forsørgelseskommunen. Det er muligt, det kan være rigtigt, sikker paa det er jeg ikke. Og de Refusionsregler, som der her er Tale om, at vi skal gennem-